

oud broek.nl

DECEMBER 2010

- 
- *Sientje Kaars (80) en Lize Doornenbal (90) vertellen.....*
 - *Keuvelen op het ijs*

COLOFON

Het bestuur van Vereniging Oud Broek in Waterland:

Naam	Positie	E-mail	Telefoon
Dick Broeder	Voorzitter	<i>d.broeder@hetnet.nl</i>	020-4033032
Vacant	Secretaris	<i>atsiedrijver@zonnet.nl</i>	020-4031201
Atsie Drijver	Penningmeester Collectie	<i>atsiedrijver@zonnet.nl</i>	020-4031201
Jan Maars	Projecten, Rondleidingen, Collectie	<i>j.maars@planet.nl</i>	020-4031118 06-53923773
Aagje Bruijn	Collectie	<i>j.j.wortel@hetnet.nl</i>	020-4031216
Ron Baltussen	Beschermd dorpsgezicht	<i>ronbaltussen@hetnet.nl</i>	020-4033714
Frouke Wieringa	Broeker Bijdragen	<i>brawier@xs4all.nl</i>	020-4031858

Medewerkers: Nico Merkelijn, Studio Hans Mulder, Hanneke de Wit, Adrie Beunder, Hillebrand Kuypers en Stephanie Kaars.

Correspondentieadres: Vereniging Oud Broek in Waterland, Buitenweeren 17,
1151 BE Broek in Waterland

E-mail: info@oudbroek.nl • <http://www.oudbroek.nl> • Rabobank: 31.07.02.194



Interview met Sientje Kaars-Stolk voor Oud Broek.nl

Of ik mijn oma wil interviewen voor Oud Broek.nl over de vervanging van de brug op de Galggouw en hoe deze straat in de loop der jaren is veranderd? Jan Maars belde mij op met deze vraag en natuurlijk zei ik geen nee. Lees het unieke levensverhaal van Sientje Kaars-Stolk, geboren en getogen Broeker, die al tachtig jaar(!) aan de Galggouw woont.

Sientje: "In 1930 ben ik geboren in het huis hiernaast. Galggouw 434 was dat toen. De nummering was heel anders dan nu. Ze begonnen met tellen op de Erven, de eerste woning daar kreeg huisnummer 1. Zo werd er doorgeteld en bleek dit dus de Galggouw 434.

Ik was het oudste kind van mijn ouders. Een jaar later werd mijn broer Piet geboren en vier jaar daarna mijn broer Arie, die kort geleden is overleden. Later heeft mijn moeder ook nog een miskraam gehad. Ik herinner me dat ze een aantal dagen in bed lag en dat er een meisje van de Wagengouw van een jaar of twintig kwam helpen in huis. Er werd verder niet over gesproken en zodra mijn moeder weer uit bed kon, ging dat meisje weg en werd het gewone leven weer opgepakt.

Mijn vader werkte in de veenderij, het gebied dat nu de Volgermeerpolder heet. Hij was turfmaker. In het voorjaar moest er grond worden afgegraven, daarna werd een grote baggermachine ingezet en vervolgens maakten mijn vader en de andere veenarbeiders van de gebaggerde grond turf. 's Winters was er geen werk op de veenderij en moest mijn vader naar Amsterdam, kolenboten lossen. Op de fiets reed hij daarheen, over de Oranjesluizen. Hij deed dat werk met de hand en het was vreselijk zwaar. Mijn moeder was huisvrouw, dat was vroeger

zo. In mijn herinnering zag de brug aan de Galggouw er ongeveer hetzelfde uit als de nieuwe die er nu is neergezet. Het was een heel mooie, sierlijke brug.”

Familiestraat

“Er woonden veel familieleden in deze straat. In het huis naast dat van ons, waar ik nu zelf woon, woonde bijvoorbeeld een broer van mijn vader: ome Jan, met zijn vrouw tante Riek.

Vanaf mijn geboorte kwam ik hier dus al over de vloer. Dit dubbele woonhuis was van de vader van tante Riek. ‘Ouwe Schouten’ noemden wij die meneer. Hij heette Schouten van zijn achternaam en ontving elke maand de huren.

Mijn opoe en opa woonden ook aan de Galggouw, in het huis waar nu Peter en Reina Beets wonen. Zij waren jaren eerder vanuit Amstelveen gekomen met negen kinderen. Naast hen woonde een oom van mijn opa en daarnaast, waar nu mijn zoon Arie en schoondochter Dineke wonen, huurde een andere broer van mijn vader, ome Hannes, een huisje. Links



Dirk Kaars + Opa & Oma Stolk (de overgrootvader en moeder van Stephanie) in april 1957

daarvan woonden de Hoetmerren en daarnaast de familie Broeder. In de zomer werkten al die mannen in de veenderij. Wat ze ‘s winters deden, weet ik niet precies.

Je zou misschien verwachten dat ik als kind heel vaak bij al die familieleden of in ieder geval bij mijn opoe en opa langsging, maar niets was minder waar. Ik was hartstikke verlegen, ik dorst dat echt niet.”

Lagere schooltijd

“Deze straat was nog niet geasfalteerd, het was een pad vol kuilen. Er was nog helemaal geen verkeer, in de rest van het dorp ook niet. Toen ik drie, vier jaar was, mocht ik dan ook al zelf naar de bewaarschool op de Laan lopen. Dat was een soort peuterschool. In het Rode Dorp haalde ik Kees Vos en Wimpie Aupers op en met z’n drietjes kuierden we naar de Laan. Op ons zesde moesten we naar de ‘grote school’ en scheidde onze wegen. Kees en Wimpie gingen naar de openbare basisschool in Broek en ik naar de christelijke school in Zunderdorp. Een stel kinderen uit de Belmermeer haalde mij lopend op en dan togen we richting Zunderdorp. Die jaren kwam ik wel elke dag even bij mijn opoe en opa, want daar kregen we een snoepje voor onderweg. Bij de boerderijen van de familie Meerveld, op de weg naar Zunderdorp, haalden we ook weer kinderen én snoepjes op. We deden er een uur over om op school te komen, we gingen niet zo hard. Om onze nekken droegen we een soort knikkerzak, daarin zat ons brood. Onderweg sprongen we over slootjes en als het warm was, mochten we bij een adresje in Zunderdorp wat water drinken.

Zunderdorp hoorde bij Amsterdam en daar hadden wij op school best wat voordelen van. Zo kregen wij een film te zien over theeplantages in Indië. Dat was heel bijzonder en heeft veel indruk op mij gemaakt. Indië leek mij iets geweldigs en ik zie nog voor me hoe die theeblaadjes werden geplukt. Het schooljaar begon nog op 1 april en wij kregen bijvoorbeeld ook zwem-

les in het Floraparkbad. En wij schreven stijfschrift, terwijl op de Broekerschool schuinschrift werd geleerd. Dat zag er iets anders uit. Doordat Zunderdorp bij Amsterdam hoorde, was onze school voor mijn gevoel iets ‘voorlijk’ op de Broekerschool.”

Achtergebleven

“Brugwachter Hoogerhout draaide ‘s zomers en in de herfst de brug aan de Galggouw omhoog om de scheepjes erdoor te laten, die de turf uit de veenderij kwamen halen. Ook was er een sluis waar geschut moest worden. Het waterpeil in de veenderij was namelijk lager of hoger dan dat van Waterland. Als het hard stormde vanuit het westen, was het een heel karwei om de brug weer naar beneden te krijgen. Er werden dikke touwen aan bevestigd om de lier een handje te helpen en tegendruk te krijgen. Als kind vond ik dat heel spannend om te zien.

Dit deel van Broek was een beetje een achtergebleven gebied. Sommige mensen wilden hier absoluut niet wonen. Er waren standsverschillen en op de veenarbeiders werd neergekeken. Ik heb daar verder nooit last van gehad, hoor. Ik had het hier prima naar mijn zin.

Langzaam maar zeker kwam er steeds meer verkeer. Chris Bakker, de opa van Chris Klein uit Zuiderwoude, reed in een auto met ondergoed. Hij ging de boer op met wat we nu lingerie noemen. Hij verkocht dit en werkkleding voor de mannen langs de deuren. Omdat niemand zelf een auto had, kwam de winkel naar de mensen toe in plaats dat de mensen naar de winkel gingen. Later had Stöve ook een autootje. En er kwam een vrachtauto die elke ochtend en avond melkbussen ophaalde bij de boerderijen. De melk werd naar een fabriek in Amsterdam gebracht waar er karnemelkse pap en boter van werden gemaakt.”

Huishoudschool

“Vanaf mijn dertiende ging ik naar de huishoudschool in Amsterdam-Noord, op de Meeuwenlaan. We kwamen daar met de tram vanuit Broek. De Tweede Wereldoorlog was begonnen en regelmatig ging het luchtalarm als er vliegtuigen over Noord vlogen. Dan moesten wij de school uit, de tuinen in de Buikslotermeer in. We bivakkeerden in het gras, samen met de jongens van de ambachtsschool. Bang waren we niet hoor, we vonden het best gezellig met de jongens erbij. Als het sein veilig werd gegeven, sjokten we terug naar school.

Anderhalf jaar ging ik naar deze school en ik heb er best veel geleerd. Naaien bijvoorbeeld en ik kreeg huishoudelijke tips. Mijn lerares deed altijd voor dat je met een stofdoek stof kon verplaatsten, maar dat je er eigenlijk stof mee moest afnemen. Dat ben ik van mijn leven niet vergeten. Kookles kregen we ook, maar er was niks, er was geen eten. Op het laatst hebben we wel eens gekookt voor de marine, die met haar schip in Noord lag. Voor hen waren nog wel een paar aardappels beschikbaar.”

Nieuwe brug

“Later, in welk jaar weet ik niet precies, is de Galggouwse ophaalbrug vervangen door een hefbrug. Dat was maar goed ook, want met de komst van de bakkeboten vol vuilnis uit Amsterdam dat op de oude veenderij werd gestort, stond-ie een groot deel van de dag omhoog. In de sluis konden maar twee bakken tegelijk, dus er waren vrij lange wachttijden.

Nog later is de brug vervangen door een vaste brug. Dat was alleen maar een verlengstuk van de weg, heel lelijk. Ik had er nooit over nagedacht dat het nog eens anders zou worden, maar dat is toch gebeurd. Gisteren kwam ik op mijn scootmobiel uit het dorp en zag ik vanuit de verte al de nieuwe brug boven de daken uitsteken. Ik vond het schitterend. Het is hier steeds mooier geworden, prachtig gewoon!”

In het voorjaar van 2011 leest u in Oud Broek.nl het vervolg.

EEN PLATTELAND'S BRANDWEER IN DE 17^{DE} EEUW

Een brandweer zonder brandspuiten, wij bewoners van Waterland, verstoken als we zijn van het genot eener moderne waterleiding, we kunnen ons daarvan geen denkbeeld vormen en ook de stedeling met zijn prachtig ingerichte brandkranen, en den daarbij behoorenden toestel, waardoor in den kleinst mogelijken tijd een

grootte hoeveelheid water op eenzelfde plaats kan worden neergestort, maakt zich eene geheel verkeerde voorstelling van eene brandweer, zooals deze was ingericht vóór ongeveer tweehonderdvijftig jaren.

Van dorpswege beschikte men over niets anders dan eenige brandzeilen, die in geval van brand over naastgelegen gebouwen werden uitgestrekt; terwijl we voorts in de resolutieboeken van Broek lezen:

“dat elck huys op de St. Jans schou zal moeten hebben buijtenhangen en wijtsetten een leere emmer vol water, met een lantaarn, bootshaeck en een leer, al te samen in tijdt van nood bequaam te gebruijcken”. Schout en schepenen voerden daarover schouw en beoetten de nalatigen. Werd het brandsignaal gegeven, door het kleppen der klok in den toren, dan ontstak een ieder (ten minste des nachts) de kaars in zijn lantaarn, hing dezen op aan den daarvoor bestemden haak aan den gevel van zijn huis en spoedde zich, gewapend met den leeren emmer, naar den brand.

Daar beijverde zich iedereen zooveel mogelijk te redden en te blusschen, eerst op eigen hand, tot dat er orde in den chaôs werd gebracht en zich rijen vormden van den waterkant tot het brandende perceel, waarlangs de emmers geregeld en vlug van hand tot hand gingen.



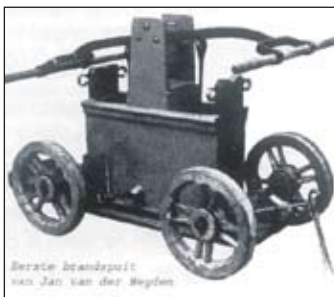
Dat menig gebouw in die dagen geheel afbrandde hoeft geen betoog.

In de tweede helft der zeventiende eeuw vond Jan van der Heiden de slangbrandspuiten uit. Deze werden te Broek "onder den rook van Amsterdam" vrij spoedig ingevoerd.

Den 3 Mei 1695 besloot men tot het aan-kopen van "eene bequame brandspuijt" "van twee nieuwe zeilen en het herstellen der oude. Den 25 Juni d.a.v. werd door Burgemeesteren "gerapporteert dat twee brantseijlen ijder omtrent 42 voet lang en 24 voet diep gekogt en de oude gerepareert zijn en een brandspuijt is besprooken.

Wort gevraagd off men een grootte ofkleijne salkoopenen waar men die bequaamst zal setten, en volk tot gebruijk, is bij eenparige stemmen verstaen een kleijne spuijt te koopen, en om te setten is verstaen om aan de kerk te

plaatsen, daar Burgemeesteren oordeelen bequaam te staan en is mede met eenparige stemmen geresolveert om 12 gieters te koopen".



Deze laatste moeten waarschijnlijk dienen om de spuit, die alleen een persomp was, voortdurend te vullen.

Den 30 Juli 1695 hebben "Burgemeesteren rapport gedaen, dat sij een brandspuijt hebben gekogt alsmede de gieters en staen int Huijsje dat daartoe is gemaakt, vragen hoe men daar nu bequaamst mede sullen ommegaan in tijt van noot en is geresolveert op de volgende wijze:

Art. 1. Dat alle de Burgers van 16 jaar tot 60 jaren out zijnde sullen op 't eerste klockgeklep alser brant is, moeten bij de brant komen ten langsten een half uur op de boete van een gulden vier stuijvers seg f 1.4.

Art. 2. En sullen Burgemeesteren en Schepenen in haar tijt al sijn se boven de 60 jaren, gehouden sijn in haar bediening op te komen, omme ordre te stellen op de boete van een gulden tien st. seg f 1.10.

Art. 3. De regerende Burgemeesteren ende in haar absentie de laast afgaande sullen te samen bij de brant gehouden sijn te komen en op alle ordre te stellen, en sullen alle borgers gehouden sijn, die bevelen van haar te doen en te gehoorsamen op de boete van een gulden vier st seg f 1.4

Art. 4. De regerende Schepenen en in haar absentie de laaste afgaande sullen alsdan mede opkomen om de Burgemeesteren te assisteren op gelijke boete van een gulden tien stuijvers seg f 1.10.

Art. 5. Daar sullen vier personen geordineert worden om de spuijt, pijp te brengen bij de brant, ende de slang die 't water bij de brant brengt te regeren en klaar te houden opdat daar geen stopping in en komt en sullen van deze vier personen toekomende Maij twee afgaan en dan van de E. vroetschap wederom twee andere in die plaats worden verkozen.

De boeken sullen op de eerste aanspraak prompt moeten betaald worden of sullen de gebrekigen op haar kosten worden voor schepenen geroepen, en soo imant door siekten of andere nootsaakelijkheden niet konde komen, soo sal dat staan aan Burgemeesteren ende schepenen en sal de boete sijn voor de persoonen die de Regeerders van de waterslang en spuijtpijp zijn.

Art. 6. En sullen alle persoonen die de eerste sijn en de spuijt eerst bij de brant bringen en die voorts het willigste van 't blussen der brant sijn een vereering hebben na den eijs van de brant wat daar gedaan wort en dat sal staan na 't goedvinden van Burgemeesteren en Schepenen en salt dat gelt gegeven worden uijt Burgemeesteren kas.

"En sullen van 't branthuijsjen gemaakt worden 6 sleutels die wezen sullen bij ieder Regerend Burgemeester, schout en secretaris een".

Deze nieuwe brandblusmiddelen schenen goed te voldoen want reeds in het volgende jaar, op den 18 Juni 1696 maakten "Burgemeesteren aan de E.vroetschap bekend als dat sij volgens de resolutie van den 1 Maij dezes jaars hebben gekogt een brandspuijt en twee brantseijlen en soo wert vorders gevraagd off men tot het regeren niet eenighe meerdere persoonen sal dienen aan te stellen en ook met een te laten exerceeren, daarover gedelibereert sijnde is bij eenparige stemmen verstaan nog twee persoonen bij de voorgaande vier te stellen sijnde dan bij iedere spuijt drie en oock mede met de nieuwe spuijt te laten exercceren".

Men ziet het, onze praktische voorvaders hadden de zaak uiterst eenvoudig geregeld, van vrijstellingen of afkoop geen sprake; wanneer de gemeenschap bedreigd werd, waren allen verplicht en gezind gemeenschappelijk het gevaar te bestrijden, sterk in de overtuiging dat Eendracht maakt Macht!

Lize Doornenbal woont bijna zeventig jaar aan de Molengouw

'Om half vijf stond je op uit je bed om te helpen de praalwagen op te maken'

De thee is gezet, de kopjes staan klaar, als we op het afgesproken uur aanbellen bij mevrouw Doornenbal aan de Molengouw. "Om twee uur?" had ze gezegd. "Dat vind ik wat vroeg. Ja, drie uur is beter." Zoon Tjerk, die erbij zal zijn als we gaan praten over 'bijna zeventig jaar aan de Molengouw', is er ook al.

Ze heet Lize. Een hypermoderne naam, die op basisschool De Havenridders niet misstaat. Toch is mevrouw Doornenbal al negentig, op een paar dagen na zelfs 91 jaar oud. Helmig heette voordat ze, toen ze 22 was, trouwde met de ruim drie jaar oudere Jan Doornenbal uit Katwoude.

Ze komt van een boerderij in Ransdorp, waar ze zeven jaar lagere school volgde. "De openbare school; er was ook nog een christelijke. Wij waren hervormd, maar van een 'lichter soort' dan de hervormden in Katwoude." Ze kon goed mee op school, had graag willen doorleren. "Misschien was ik dan wel verpleegster geworden, zoals, later, mijn jongere zus."

De moeder van Lize, die een broertje en een zusje had, was niet sterk. "Toen ik van school kwam, ben ik haar thuis gaan helpen. Het loopt nu eenmaal zoals het loopt en dat moet je dan maar accepteren." Tweemaal in de week ging ze naar naailes.

Haar trapnaaimachine heeft ze nog. "Daar heb ik heel wat op gerammeld. Kijk, de jurk die ik nu aan heb, is de laatste die ik heb gemaakt. Ik denk dat ik het nu niet meer kan; mijn ogen zijn sterk achteruitgegaan." Was het niet zo, dat mevrouw Doornenbal ook mooi kon borduren? "Ja, dat klopt," antwoordt ze. "Tjerk, pak dat geborduurde tafellaken eens uit de kast om het even te laten zien."

"Je was ook dol op bakken," zegt Tjerk om er trots aan toe te voegen: "Tot je 85ste heb je voor alle verjaardagen taarten gebakken. En je had je ehbo-tas; de mensen gingen eerst bij jou te rade, voordat ze naar de dokter stapten. De afstand dokter-patiënt was toen groter."

Haar moeder overleed toen Lize Helmig achttien was; als oudste dochter nam zij de zorg voor het gezin op zich. Op koninginnedag, dat was destijds op 31 augustus, kreeg ze verkering met Jan Doornenbal. "Koninginnedag was een meidenmarkt," vertelt ze. "Je ging er met een groep vriendinnen heen, en dan werden altijd veel stelletjes gevormd."



Het 'stelletje' wachtte met trouwen totdat, in 1942, het vier jaar jongere zusje van Lize achttien was. "Dat hoorde toen zo," legt ze uit. "Mijn zus zou op die leeftijd de huishouding overnemen." Lize en Jan trokken in de boerderij aan de Molengouw in, waarin nu Tjerk en zijn gezin wonen - en die momenteel wordt afgebroken om plaats te maken voor nieuwbouw.

Ze wendden snel, vertelt mevrouw Doornenbal: "Ransdorp en Broek in Waterland, dat gaat goed samen, net zo goed als het bijvoorbeeld klikt tussen Monnickendam en Zunderdorp. We kwamen hier terecht in een echt boerendorp; al gauw kenden we iedereen."

"Na de oorlog bloeide het verenigingsleven op, zoals de Vereniging van Plattelandsvrouwen," zegt Lize. Vaak viel er ook wat te vieren en waren er feesten en optochten. "Dan stond je om half vijf op uit je bed om te helpen de praalwagen op te maken."

Ijsje eten

Jan Doornenbal hield koeien en schapen; de stal zat achter tegen de boerderij aangeplakt. "Mijn vader was opentop boer," vertelt Tjerk, "hij kon geblinddoekt zeggen welke koe hij voor zich had." Zijn moeder kwam van een boerderij en trouwde met een boer, maar, zegt ze: "Ik was helemaal niet zo dol op het boerenbedrijf. Ik hield van de grote stad, van Amsterdam. Met een bootje en later met de pont het IJ over en dan koffie drinken of een ijsje eten op de Nieuwendijk. Heerlijk."

Tjerk: "Je hield op de boerderij wel altijd goed in de gaten of een schaap hulp nodig had bij het lammeren en als dat nodig was, was je er snel bij." Zijn moeder: "Dat klopt. Als een schaap moest lammeren, ging ik 's nachts een paar keer kijken of het zover was." Tjerk: "Wij hadden het, toen wij nog schapen hadden, gemakkelijker. In onze stal hing een camera; zo konden we in de gaten houden wat er gebeurde."

"De handen van mijn vader waren te groot om eenschaap te verlossen," legt Tjerk uit. "Voor mijn handen was er ruimte genoeg," vult zijn moeder aan. "Als het lam goed ligt, met de kop op de poten, is het eenvoudig. Dan hoeft je alleen maar aan de poten te trekken. Licht het lam achterstevoren, dan moet je snel handelen omdat het anders tekort aan zuurstof krijgt. Dat is erg spannend. Is het lam er eenmaal, dan leg je het voor de moeder neer zodat die het schoon kan likken."



Tjerk, die een oudere broer en zus heeft, herinnert zich nog een mooie taak die op zijn moeder rustte. "Jarenlang heb je de boekhouding gedaan." Mevrouw Doornenbal, oma van vijf kleinkinderen en overgrootmoeder van een achterkleinkind: "Ja, ik had mezelf aangeleerd hoe dat moest, gewoon door het kunstje af te kijken."

Oergezellig

De kopjes thee hebben plaatsgemaakt voor koffie met een koekje. De schemerlampen gaan aan, want de winteravond valt al vroeg in. Mevrouw Doornenbal woont hier, in het destijds nieuw gebouwde huis tegenover de boerderij waarin 'ze begonnen is', sinds 1983. "Mijn man heeft maar drie jaar van dit huis kunnen genieten. In 1986 is hij overleden."

De Molengouw, vertelt Tjerk, was vroeger een oergezellige buurt met een heel eigen sfeer. "Iedereen wist alles van elkaar." Zijn vader verkocht melk; zaterdags kwamen de klanten de rekening betalen. "Henk de Vries, Piet Bakker, Blom en Paassen, allemaal zaten ze bij ons thuis aan de keukentafel te kletsen en te lachen."

"De Vries was broodvisser; hij woonde hier aan Molengouw in een echt vissershuisje. Toen het werd afgebroken, is nog overwogen het naar het Openlucht Museum te brengen," zegt Tjerk. "De Vries zei vaak verkeerde dingen op de verkeerde plaats, maar wij gingen als kinderen graag bij hem naar de televisie kijken. Wij hadden niet zo snel al tv; de boerderij ging voor. Eerst een trekker en dan later misschien eens een koelkast en een tv."

Vissers als De Vries, maar ook stropers, vingen aal in het Bozenmeertje en het Havenrak. "Ze stredden om het beste plekje - had je een goeie plek gevonden voor je fuiken, dan moest een ander daar weg blijven. De vissers brachten hun aal naar de markt in Monnickendam."

Lize: "Helemaal achteraan aan Molengouw woonde de familie van Zaanen met zestien kinderen. Teun van Zaanen haalde schillen op. Ja dat was armoe, in de oorlog gingen de kinderen met blote voeten naar school. We brachten allemaal onze oude kleren naar die familie."

Tjerk: "Daar had je ook de stolpboerderij van Jaap de Boer, de vader van Anton die daar nog steeds vlakbij woont. Jaap hielp mijn vader met hooien en op zijn beurt hielp mijn vader hem." Aan Dirk Lof bewaart hij ook goede herinneringen. "Het was altijd leuk als hij langskwam; door zijn opmerkingen zag je bepaalde gebeurtenissen in ander licht."

Terugkijkend heeft Tjerk de indruk, dat de mensen vroeger meer dan tegenwoordig verschillen van karakter. "Nu lijken de mensen meer op elkaar. Neem bijvoorbeeld Hessel Wortel die met een driewielige kar aardappelen en groente ventte. Dat was echt een unieke, gezellige man." Zijn Moeder: "Hij was van arme familie in Ransdorp. Jas, heette zijn broer, van Jasper."

Lize Doornenbal maakt het goed als zelfstandig-wonende, maar het spijt haar dat ze niet meer aan de overkant van het dorp kan komen. Ze is slecht ter been; de tunnel is een obstakel. Gelukkig: Dirk Posch, Wout Jesse, Cees Pels en Nico Smal, ze brengen allemaal de boodschappen aan huis. "Zelfs van de Rabobank komen ze hier."

Ten slotte melden we, dat de fotograaf binnenkort komt. "De fotograaf? Dat is goed, maar dan vraag ik eerst of Marijke mijn haar komt doen." Ook de kapster komt aan huis.

Hanneke de Wit

TEGELTJES AVOND

Donderdag 28 oktober hadden het NUT en Vereniging Oud Broek in Waterland de heer P. Sluisman uit Edam in Het Broeker Huis uitgenodigd. Sluisman, die in Gouda jarenlang een anti-quiteitenzaak heeft gedreven en nu vrijwilliger is bij de het Edammer museum, weet veel van tegels. Allereerst deed hij ons aan de hand van lichtbeelden de geschiedenis van de tegels uit de doeken.

Na de pauze toonden de ruim dertig aanwezigen hun tegeltjes; Sluisman kon hun vertellen uit welke tijd ze stamden en of ze al dan niet bijzonder waren. Tegels met portretten komen bijna niet voor; toch was er onder de aanwezigen iemand die dergelijke tegels bij zich had. Sluisman vertelde, dat ze nogal kostbaar zijn.



NICO SCHEEPMAKER BANKJE

Nico Scheepmaker was een bekend Nederlands (sport-)journalist, dichter en columnist. Hij studeerde Slavische taal- en letterkunde aan de Universiteit van Amsterdam. Daarna werd hij vertaler. Dokter Zjivago van Boris Pasternak vertaalde hij in het Nederlands.

In de jaren vijftig kreeg hij succes als dichter.

Als sportjournalist was Scheepmaker uniek in zijn soort: waar collega's een gewogen oordeel over een hele wedstrijd trachtten te geven, concentreerde hij zich vaak op één speler. Hij hield dan nauwkeurig bij hoe vaak deze aan de bal was geweest en hoeveel van diens acties geslaagd waren. Ook was hij jarenlang televisierecensent. Achter de schermen werkte hij mee aan het programma Mies en scène van Mies Bouwman. Scheepmaker was een erudiet journalist en vooral ook een aardige man.

De bank die tegen de kerk staat, is geschonken door Anne Scheepmaker, de weduwe van Nico. Anne Scheepmaker is onlangs uit Broek in Waterland vertrokken om in Amsterdam te gaan wonen.

*Tekst op het bordje van de bank:
Bank van Nico Scheepmaker 1930 - 1990
woonachtig in broek 1974 - 1990
geschonken aan Oud Broek in 2010.*



Op het bankje zitten Martha Mulder en Jo Breedveld.

Krantenknipsel uit de krant van 22/2/1947 tijdens de barre winter van dat jaar

In Waterland-Sneeuwland

Kruidenier van Broek werd in Uitdam met gejuich ontvangen

Wanneer zal Sneeuwland weer eens Waterland worden? vragen bewoners van de poldegebieden ten Noorden van Amsterdam zich wanhopig af. Wekenlang zitten zij nu al in de kou en zijn volkomen afgesloten van de buitenwereld.

Gelukkig heeft men in de afgelopen week wat brandstoffen en levensmiddelen kunnen aanvoeren, nadat de wegen met sneeuwplougen en "caterpillars" weerenigszins berijdbaar waren gemaakt. De hevige sneeuwval van gisteren en vannacht heeft het wegverkeer echter opnieuw verlamd. Tal van vrachtwagens zijn op de verschillende plaatsen vastgelopen en ook het tramverkeer is weer geheel stopgezet. In Broek in Waterland heeft men van de week wat cokes uit Amsterdam ontvangen, zodat daar de ergste kou geleden is. Er zijn ook wat levensmiddelen aangekomen, maar met de aardappelvoorziening staat het nogal slecht.

De wegen naar Zuiderwoude en Uitdam liggen weer volkomen dicht. Deze "weg"-gesneeuwde dorpen zijn alleen maar te voet over ijs en nauwelijks begaanbare weilanden te bereiken. De school in Zuiderwoude is niet alleen wegens de kolenschaarste gesloten, maar ook omdat de kinderen er eenvoudig niet meer kunnen komen. In de Dorpsstraat ligt er een metershoge sneeuwdijk, waarin paden zijn gegraven, zodat de bewoners over de bergen tenminste hun boodschappen kunnen doen en bij de buren - via het venster op visite kunnen gaan.

School bij meester thuis: ijstijd

Vanmorgen heeft de kruidenier van Broek met drie knechts en een juk met manden over de schouders de zware tocht naar Uitdam gemaakt, waar hij met gejuich werd binnenge-

haald. Hij heeft het oude vissersdorp ook nog op andere wijze uit zijn isolement verlost: in een van de manden lag een stapeltje brieven uit Broek, dat nu eindelijk de geadresseerden bereikt heeft. De onderwijzer van Uitdam heeft het schoolprobleem op een originele wijze opgelost. Opdat zijn leerlingen niet te veel achter zullen raken, geeft hij de kinderen nu thuis bij zijn potkacheltje les. De Geschiedenis gaat op het ogenblik over de ijstijd....



Toegangswegen tot dorpen dichtgesneeuwd
In Durgerdam, Ransdorp en Schellingwoude, die onder de rook van Amsterdam liggen, is de toestand weer hopeloos. De vrachtwagens, die vannacht met levensmiddelen onderweg naar deze dorpen waren, moesten weer terugkeren. Een grote truck met brandstoffen trachtte er toch door te komen. Het gevolg was, dat men uren nodig heeft gehad, om de wagens uit te graven.

Op de toegangswegen liggen sneeuwbanken van ruim een meter hoogte. Woensdag waren de Durgerdammers erin geslaagd de weg even vrij te maken. Men heeft onmiddellijk den kolenbaas gewaarschuwd, die zijn verwarmende lading toen snel met een wagen het dorp bin-



nenloodste. Ook heeft Durgerdam door een lek in de hoofdleiding nog twee dagen zonder water gezeten, maar dit euvel is gelukkig inmiddels weer verholpen. De boerderijen in Zunderdorp worden omringd door sneeuwwallen van meer dan twee

meter hoogte. De toegang tot het dorp wordt gevormd door een geweldige witte poort van ruim honderd meter lengte. In IJpendam is het al niet veel beter. Een aantal Canadese trucks met kolen is op weg naar dit plaatsje, waar de brandstoffenvoorraad geheel is uitgeput, vannacht ingesneeuwd. En groep soldaten heeft gisteren de trambaan vrij gemaakt, maar vanmorgen lagen de rails alweer onder een dikke laag sneeuw bedolven. Tussen Monnikendam en Edam steken op sommige plaatsen alleen nog de elektrische draden boven het witte landschap uit. Purmerend, Den IJp en Landsmeer zijn volkomen geïsoleerd. Kwadijk, Holysloot, Volendam, Purmerend en Middellie bieden een zelfde beeld. Het is overal hetzelfde: sneeuw, sneeuw en nog eens sneeuw.

De genoemde kruidenier was wijlen Dirk Ruijterman, de vader van Piet Ruijterman, met zijn schoonzoon en buurman Tjeerd Nooij, toen ze met slede en paard de barre tocht gemaakt hebben via Monnickendam naar Uitdam. Hier werden zij hartelijk ontvangen door meester Visser, toenmalig hoofdonderwijzer van de éénmannschool. Mevrouw Visser zorgde voor de koffie en het paard werd natuurlijk ook niet vergeten.

UIT DE COLLECTIE

Sierlijke krul

De schaatsen van vroeger leken niet veel op onze Noren en kunstschaatsen van nu: de ijzers waren voorzien van een houten plankje dat de schaatser aan zijn eigen schoenen of klompen vastbond. De ijzers waren voorzien van een sierlijke krul, waaruit ook wel blijkt dat onze voorouders nog niet veel aan hardschaatsen deden:

de meesten draaiden rondjes, keuvelden wat en gingen dan naar de koek en zopie. Pas bij het ontstaan van schaatswedstrijden, eind negentiende eeuw, verschenen de Friese doorlopers op het toneel. Zij verdwenen weer met de intrede van de stalen Noren in 1954.

Gekopieerd van
www.gorcumsmuseum.nl
artikel de krulschaats



Een paar antieke schaatsen met grote krul. In 1994 geschonken door wijlen Piet Ent de schilder.

Willem Vos werd in 1940 geboren aan de Wagengouw in Broek in Waterland. Hij is vooral bekend doordat hij het VOC-schip Batavia opnieuw bouwde. Vos, die in Lelystad woont, schrijft zijn levensverhaal. Dit is deel 2.

'Pa mocht uitsluitend nog brancarden en ander onschuldig werk doen'

Het beviel ma prima op de Wagengouw, al snel had ze nieuwe contacten. Ook pa ging de buurt op. Eieren halen bij Ko Smeenk en melk bij Jaap Klok. Het had pa verbaasd, dat Ko gewoon zijn bord aflikte terwijl ze met elkaar spraken. Later als pa en ma hun eerste indrukken over de Wagengouw weergaven, was het vooral de vrijgevochtenheid, die het voor hen zo aantrekkelijk maakte. Niet het roerige van mensen die zich krampachtig aan een kerk of een systeem hadden ontworsteld, maar de vanzelfsprekendheid waarmee ze dat hadden gedaan.

Rond 1936 was de Wagengouw nog een nieuwe buurt met een verscheidenheid aan bewoners. Een echte vooroorlogse arbeiderswijk van veen- en boerenarbeiders, kleine boeren die enkel een stal hadden, zoals Jaap Klok en Van der Biezen en een paar verdwaalde Amsterdammers. Er woonde ook families: De Stolken, Rietkerken, Oudshoorn, Smeenk.

Over de brug van de Zuidvaart, de Stenenbrug, begon het oude Broek met Zuideinde en Molengouw. Het was het nering- en nijverheidsgedeelte van het dorp. Over de brug van de Zesstedenvaart, de Paardenbrug, begon de oude elitekant van het dorp met nog een beetje oud geld en verborgen armoede. Armoede die met allure werd gedragen.

De Burgemeester, hoofdonderwijzer en dokter vertegenwoordigden het gezag, op milde afstand gevolgd door de dominee. De echte Broekers hielden nieuwkomers op afstand, vooral de nieuwkomers uit het rooie dorp, zoals de Wagengouw wat laattend werd genoemd. Ma zei wel eens over de Broekers van over de Paardenbrug: "Het lijkt wel of ze van de Herengracht komen." Ondanks die terughoudendheid beschouwden mijn ouders Broek als een tolerante gemeenschap, een soort klein Amsterdam.

Nu, achteraf en van buiten naar binnen gezien, denk ik dat het geen verbeelding was van de Broekers van over de Paardenbrug, of een handelen vanuit de hoogte, eerder onwennigheid om spontaan met nieuwkomers om te gaan. Ooit was Broek een voornamelijk open gemeenschap, behoorlijk georiënteerd en gevormd door handelscontacten. Met rijke koopmannen en vrouwen, zoals de familie Schoon en de legendarische Neeltje Pater en een echte zeevarende beurs. De veel voorkomende familienaam Tolk herinnert nog aan die periode.

Door schaalvergroting in de zeevaart, overvleugeld door Amsterdam en door het droogleggen van de omringende waterplassen, veranderden de economie en het open karakter van het dorp in een gesloten boerengemeenschap. Maar iets van die oude trots en standing bleef bestaan en wordt nog steeds doorgegeven; ook wij ontkwamen er niet aan.

Aflikken

Toen pa pas in Broek woonde ging hij nog regelmatig met Dirk Hoogland op pad. Hun werkterrein had zich verruimd, ze speelden op bruiloften en partijen en zo nu en dan op plezierboten, die vanaf de De Ruyterkade dagtochten maakten. Toch werden de oude contacten minder,



ook Pa raakte steeds meer verknocht aan zijn plekje aan de Wagengouw, de eerste verbazing maakte al snel plaats voor aanpassing.

Nooit heb ik iemand met meer genoegen zijn bord af zien likken als pa. Als we visite kregen die bleef eten, had pa moeite om zijn bord ongelikt uit handen te geven. Die gewoonte kwam ook door de schaarste in de oorlog.

Pa ging ook tuinen en kippen houden. Tijdens het maken van het kippenhok was pa op de fiets met een rol gaas op zijn schouder uit balans geraakt en op de hoek van de Wagengouw, Galgouw in de sloot gereden. Hij was onthand onder de fiets en de rol gaas terecht gekomen. Jaap Klok die het zag gebeuren, stapte in de sloot en hielp pa weer op de kant. Die actie schiep een band tussen die twee; toen Jaap na de oorlog met zijn gezin naar Canada emigreerde, had pa het er best moeilijk mee.

De contacten met de familie op de Zeeburgerdijk werden minder, alleen opa kwam geregeld langs. Opa hield van vissen, het veenkanaal achter de Wagengouw bood een prachtige gelegenheid. Ma had een goeie band met opa Vos, ze maakten regelmatig fietstochten in de omtrek. In 1938 werd Johan geboren.

De spanningen in Europa begonnen op te lopen. De druk van de crises en de werkeloosheid maakte langzaam plaats voor het spook van de oorlog. Sinds de Napoleontische overheersing had de Nederlandse bevolking geen oorlogsgeweld op eigen bodem meer gekend. Ook de Eerste Wereldoorlog ging in al zijn verschrikkingen aan ons voorbij.

Door het aanvankelijke vertrouwen in onze neutraliteit drong de ernst van een eventuele oorlog nog niet tot de Nederlanders door. Gaat u maar rustig slapen was het regeringsdevies. Op de Wagengouw ging het dagelijks leven zijn gewone gang, de tuinen en de kippen vormden een welkome aanvulling op het budget. Pa en ma leerden de families Beunder en Stolk beter kennen en veel andere families. Pa raakte bevriend met Sjaak Wilders en Arie Stolk.



De situatie van een crisis en de oorlogszucht in Duitsland zorgde voor verdeeldheid, maar bevorderde ook de saamhorigheid en de discussie in de wijk. Meer voor de lol dan om de ernst van de situatie, hadden pa en Sjaak Wilders zich gemeld voor de burgerwacht of -bescherming. Dat was een dienst van vrijwilligers, die in het leven was geroepen om bij oorlogsgeweld burgers te helpen. Bij een dreigende vijandelijke inval moest er ook bij toerbeurt wacht worden gelopen op de Broeker toren.

Onder leiding van dokter Parree kregen de vrijwilligers ook onderricht in het verlenen van slachtofferhulp. Ze leerden allerlei medische ingrepen; noodverbanden aanleggen, botbreuken spalken en meer van die zaken. Tijdens een oefening bovenbeen-spalken had pa, schijnbaar ondeskundig, bij Nies Tolk de spalk nogal stevig in haar kruis geduwd. Nies had zo'n opgewonden kreetje geslaakt, dat haar zuster Anna er gehaast opaf was gekomen.

Anna had op hoge toon van dokter Parree geëist dat hij een disciplinaire maatregel tegen pa zou nemen. Om te voorkomen dat twee belangrijke krachten als Nies en Anna af zouden

haken, besloot Parree met een knipoog, dat pa uitsluitend nog brancard- en ander onschuldig werk mocht verrichten.

Dames Tolk

Ik zie Nies en Anna Tolk nog samen zwierschaatsen op het Havenrak. Speciaal gekleed in donkere winter mantels afgezet met astrakan, met dezelfde soort mutsen op en bruine gebreide kousen. Twee silhouetten uit een andere tijd. Betje Wolff en Aagje Deken. Mijn vader, die toen 34 was, had wel oog voor hun schoonheid.

In het schuurtje met de kleine ramen in hun achtertuin zag ik het prieltje Lommerlust. Het gerucht ging dat zij, om ernstige zwaarmoedigheid in de familie, met gevallen van zelfdoding, zich hadden voorgenomen nooit te trouwen en geen kinderen te krijgen.

De dames kennende, leek die melancholie onwaarschijnlijk. Vooral Nies was een opgewekte vrouw met een leuke oogopslag. Later toen ik het huis naast de dames restaureerde sprak ik hen regelmatig. Over pa die al was overleden, zei Nies met twinkelende ogen: "Jouw vader, Wim, was een leuke deugniet." Als in een klassieke tragedie zijn de zusters hun gelofte trouw gebleven en kinderloos overleden.

10 Maart 1940

Twee maanden voor de oorlog werd ik geboren. Tijdens de bevalling logeerde oma Berkvens bij ons om ma te helpen. Mijn ouders hadden besloten mij Emiel te noemen. Ma had een boek gelezen over Emiel en zijn detectives, een leuke slimme jongen.

Op het gemeentehuis maakte secretaris Van Dieren, die de Broekers goed kende, pa erop attent dat Emiel een nogal Duitsgetinte naam was. Toen pa terugkwam van het gemeentehuis meldde hij triomfantelijk dat hij mij had laten inschrijven onder de naam Wilhelm. Ma vond het prima. Oma Berkvens was trots dat ze was vernoemd en ik ben er wel het allergelukkigst mee.

Mijn naam kon ook uitgelegd worden als blijk van afhankelijkheid aan het vorstenhuis.

Er is nog een foto een paar weken na de geboorte. Kleine Wim op de arm van buurvrouw Maas. Een vreedzaam plaatje, kort daarna brak de Tweede Wereldoorlog uit, de grootste georganiseerde misdaadgolf die de mensheid ooit heeft getroffen.

Het was ongeveer winter 1943 dat mijn geheugen begon te werken. Zoals het ochtend wordt met vage beelden en geluiden, plots gemarkeerd door een glasheldere gebeurtenis.

Ik herinner mij de avond als gisteravond, we zaten in de geblindeerde voorkamer, bij het licht van één kaars. Ik vond het leuk om met de schaduwen te spelen, door tegen de vlam van de kaars te blazen. Soms dwaalde je aandacht af of blies je te hard en ging de kaars uit. Daarna zaten we in het donker, alleen het schuifje van de asla wierp wat licht over de vloer. Lucifers waren schaars, met een klein spaantje van het brandhout werd de kaars weer aangestoken.

Op een avond toen het weer gebeurde werd het ma te veel, ze pakte me ruw bij mijn arm en zette me buiten op de stoep. "Zo, jij komt er voorlopig niet meer in". Boem de deur sloeg dicht.

Het was een heldere avond, de maan scheen en het was koud. Ik zette het op een brullen, zó hard dat buurvrouw Veen naar buiten kwam, zich door de heg boog en vroeg: "Wim jongetje wat is er aan de hand!" Ik antwoordde huilend: "Ik mag nooit meer naar binnen." Buurvrouw: "Nou, dat zal wel loslopen hoor." Door haar zwarte kleding zag ik alleen haar gezicht. Het vrouwelijke beeld van ons erf in het maanlicht en buurvrouw; zorgde dat ik stopte met huilen.



In huis waren de gemoederen ook bedaard, ik mocht weer naar binnen. Misschien niet zo'n leuke start, maar die eerste beelden staan nog steeds op mijn netvlies gegrift. Die paar minuten buiten met voldoende zuurstof, in het magische licht van de maan, het bleke gezicht van buurvrouw door de heg, als een sprekende lampion. Het gevoel van buitengesloten zijn, ruimschoots goedgeemaakt door een zorgzame omgeving.

Het geweld van de oorlog ging aan Broek voorbij, maar de dreiging drong overal door. Ook in de hoofden van kinderen had de oorlog vrij entree; hij vervormde tot beelden die je nooit meer loslaten. De spanning en angst van de ouders, waar je niets van begreep. Het opschrikken in de nacht, als vreemden met sommerende stemmen aan de deur kwamen. Het leven achter geblindeerde ramen. Weinig eten, geen speelgoed. Vooral de laatste jaren, toen de bezetter, door de oprukkende geallieerde krijgsmacht, steeds nerveuzer werd, was er angst voor acties en represailles. Ik herinner mij ook de intense kou tijdens het melkhalen gedurende de laatste oorlogswinters. Door ons slaapkamerraam zag ik de donkere nachten met een flonkerende sterrenhemel, een brand aan de horizon. Plotseling angstig schreeuwen in de nacht, het maandenlang ronken van Engelse bommenwerpers, gerald van afweergeschut, vergezeld door het flitsen van zoeklichten.

Maar wat boven alle ellende uitsteeg, waren de vriendschappen, het gevoel van saamhorigheid, de vindingrijkheid en het gewone plezier met elkaar. De verbondenheid van de Wagengouw.

WILHELMINATEMPEL

Zaak bouwvergunning Wilhelminatempel.

In zijn uitspraak van 30 november 2010 verklaart de rechtbank te Haarlem het beroep gegrond. Hij vernietigt het bestreden besluit van 8 maart 2010. De gemeente Waterland gaat niet in hoger beroep tegen deze uitspraak.

De Stichting Wilhelminatempel en Vereniging Oud Broek in Waterland leggen zich neer bij dit besluit en onthouden zich van verdere initiatieven omtrent realisering.

De Vereniging en de Stichting willen de leden van de Vereniging Oud Broek in Waterland en allen, die meegewerkt hebben aan de realisatie van dit project heel hartelijk danken voor hun inzet.



Bijeenkomst zusterverenigingen

Op 30 september heeft de vereniging Oud Broek in Waterland zusterverenigingen uit Beemster, Edam, Monnickendam, Oosthuizen en Zeevang ontvangen.

Een van de onderwerpen was Open Monumentendag. In de meeste gemeenten worden activiteiten georganiseerd. De vraag is of het vele werk ook de moeite waard is. In Edam is daarvoor een speciaal comité. In de Beemster zijn het museum en de kerk altijd open, Monnickendam organiseert eens in de vijf jaar iets, maar niet op grond van het landelijk thema. Zeevang heeft niets georganiseerd.

Na de laatste Open Monumentendag heeft Broek in Waterland besloten alleen mee te doen als het thema geschikt is. Gezamenlijk zouden we onderwerpen als de E-10, de Zestedenvaart of de tram kunnen aanpakken.



Zeevang heeft het druk met Dik Trom. De plannen voor een museum in het schooltje van Dik Trom zijn vastgelopen, maar rond Dik Trom zijn wel allerlei activiteiten georganiseerd. Om de gemeente te promoten, is het kwartetspel Zeevang uitgegeven, waarin alle kernen aan bod komen. Het kwartetspel, dat te koop is, ziet er goed uit.

Ron Baltussen hield een inleiding over hoe gemeenten omgaan met oudheidkundige verenigingen als het gaat om bouwen en verbouwen binnen de beschermde stads- en dorpsgezichten. Iedere gemeente heeft zo haar eigen manier van omgaan met deze lastige materie.

Volgend jaar komen we bijeen in de Zeevang.

Entente Florale 2010

Broek derde bij de verkiezing "Groenste dorp van Nederland".

10 november jl. mochten burgemeester Jongmans en voormalig wethouder, nu gemeenteraadslid de heer Wortel, in de stadsgehoorzaal van Vlaardingen, de derde prijs in ontvangst nemen van de Entente Florale competitie als "Groenste Dorp van Nederland 2010."

Er waren bij de dorpen en kleine steden vier finalisten en Broek werd tezamen met Joure gedeeld derde. Winnaar was het IJsselmeerstadje Elburg en de tweede plaats ging naar Bladel. Bij de steden kwam Deventer als overwinnaar uit de bus.



Opening Veenderijbrug

Aan de Galgkouw is op 3 december 2010 de Veenderijbrug officieel geopend. De directeur van het Projectbureau Bodem van Amsterdam droeg de brug over aan Hoogheemraadschap Hollands Noorderkwartier, dat verantwoordelijk is voor het beheer. De kinderen van de Galgkouw onthulden de naam van de brug: 'Veenderijbrug 2010'.

De terugkeer van de houten brug uit 1920 komt tegemoet aan een langgekoesterde wens van het Burgerkomitee Volgermeerpolder. Vereniging Oud Broek in Waterland heeft deze wens ondersteund. De oude brug maakte in de jaren zestig van de vorige eeuw plaats voor een grotere, eenvoudige brug die grote vaartuigen kon doorlaten. Later werd deze brug vervangen door een dam met een duiker eronder. In 2001 nam de gemeente Amsterdam, op uitdrukkelijk verzoek van de omwonenden, het besluit om de oude brug te laten herbouwen. Dit werd vooral gezien als compensatie voor de overlast van vrachtwagens, die af en aan reden tijdens de sanering van de Volgermeerpolder.

Goof Buijs

Open Monumentendag 2010

Op zaterdag 11 en zondag 12 september verzorgden wij in het kader van de Open Monumentendagen enkele rondleidingen door de historische kern Van Broek. Op de foto hiernaast ziet u onze gids Harry de Gier met een klein groepje voor het Beroemde Huis.





***Vereniging Oud Broek in Waterland
wenst alle medewerkers en leden
gezellige kerstdagen en een
opbouwend en gezond 2011***